

Sygn. akt II KK 138/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **D. J.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 15 czerwca 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt III K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

D. J. stanął pod zarzutem tego, że:

- w dniu 2 października 2015 r. w W. ze sklepu K. zabrał w celu
przywłaszczenia artykuły alkoholowe w postaci jednej butelki wódki m-ki F. o poj.

0,75 l, trzech butelek wódki m-ki J. o poj. 0,7 l każda oraz trzech butelek marki B. o poj. 1 l każda, powodując straty o łącznej wartości 448,93 zł na szkodę sklepu K.

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k.

Prokurator złożył akt oskarżenia – wniosek, w którym wniósł na podstawie art. 335§1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie kar uzgodnionych z oskarżonym, to jest wymierzenie mu kary 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Sąd Rejonowy w W. uznając, że zachodzą warunki z art. 335§1 k.p.k. wydanym na posiedzeniu wyrokiem z dnia 4 lutego 2016r., sygn. akt III K (...), uznał oskarżonego za winnego zarzuconego mu czynu i wymierzył zawnioskowaną karę.

Powyższy wyrok uprawomocnił się nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 343§7 k.p.k. w zw. z art. 335§1 k.p.k. oraz art. 278§1 k.k. polegającego na uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora o skazanie D. J. za czyn z art. 278§1 k.k. w sytuacji, gdy w dacie orzekania wartość zabranego w celu przywłaszczenia mienia nie przekraczała kwoty $\frac{1}{4}$ najniższego miesięcznego wynagrodzenia, a tym samym czyn ten nie stanowił przestępstwa, a jedynie wykroczenie z art. 119§1 k.w.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, tak jak wymaga tego art. 535§5 k.p.k.

Bezsprzecznie, zgodnie z dyspozycją art. 343§7 k.p.k. na sędzie rozpoznającym wniosek złożony w trybie art. 335§1 k.p.k. ciąży obowiązek sprawdzenia, czy istnieją podstawy do uwzględnienia tego wniosku. Jedną z podstawowych czynności, którą sąd powinien wykonać w ramach tego badania jest stwierdzenie, czy zarzucony w akcie oskarżenia czyn został prawidłowo opisany i

zakwalifikowany. W dalszej zaś kolejności, czy istnieją dowody w odpowiednim stopniu uprawdopodobniające sprawstwo oskarżonego. W niniejszej sprawie, Sąd nie dokonał takiego sprawdzenia. Co prawda w czasie, gdy wniesiono akt oskarżenia, minimalne miesięczne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1750 zł., lecz ukazało się już wówczas „nowe” rozporządzenie określające płacę minimalną na rok 2016 – Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2015r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz. U. poz. 1385). Zgodnie z treścią tego rozporządzenia od 1 stycznia 2016r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1850 zł. Automatycznie zatem, z dniem 1 stycznia 2016r., zmieniła się graniczna kwota stanowiąca znamię wykroczenia z art. 119§ k.w. i podwyższona została ona do 462 zł i 50 gr. – $\frac{1}{4}$ minimalne wynagrodzenie za pracę.

Tak więc, skoro oskarżonemu zarzucono kradzież mienia wartości 448, 93 zł., czyn taki, uwzględniając zasadę wyrażoną w art. 4§1 k.k., stał się wykroczeniem. Tym samy zarzut podniesiony w kasacji ocenić należy jako w pełni zasadny.

Zaskarżony wyrok należało zatem uchylić, a sprawę przekazać właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd winien postąpić w sposób wskazany w art. 343§7 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.